

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt tirsdag den 14. april 2026

Sag 94/2025

Anklagemyndigheden

mod

X ApS under konkurs

(advokat Christian Tornvig Jensen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 6. marts 2025 (SS 4-2440/2025) og af Østre Landsrets 20. afdeling den 13. juni 2025 (S-840-25).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Michael Rekling, Jørgen Steen Sørensen og Ole Hasselgaard.

Påstande

X ApS under konkurs har nedlagt påstand om stadfæstelse af byrettens kendelse, således at beslaglæggelsen af køretøjet af mærket Kia e-Soul med reg.nr. ... og stelnummer ... ophæves.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse af landsrettens kendelse, således at køretøjet beslaglægges.

Sagsfremstilling

X ApS under konkurs (tidligere XX ApS) var indtil konkursen en mindre taxivirksomhed.

B blev den 21. december 2024 ansat som chauffør i XX ApS. I et tillæg til ansættelsesaftalen af 21. december 2024 underskrev han en erklæring, hvoraf bl.a. fremgår, at han blev gjort opmærksom på, at vanvidskørsel i virksomhedens biler kunne medføre øjeblikkelig bortvis-

ning og ophør af ansættelsesforholdet, og at han kunne blive pålagt det fulde erstatningsansvar, hvis en bil blev konfiskeret som følge af vanvidskørsel. Endvidere fremgår det af erklæringen, at han ikke tidligere er straffet for vanvidskørsel, og at han har forelagt selskabet sin private straffeattest.

Den 17. januar 2025 blev en bil af mærket Kia e-Soul med reg.nr. ... målt til på Helsingørmotorvejen, København, at have kørt med en hastighed af mindst 126 km/t, selv om den højst tilladte hastighed på stedet var 60 km/t. Føreren af bilen var B, som blev sigtet for vanvidskørsel. Politiet beslaglagde bilen, som tilhørte XX ApS (nu X ApS under konkurs).

Ved kendelse af 6. marts 2025 ophævede byretten beslaglæggelsen. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”A forklarede på vegne af XX ApS, at virksomheden ejer bilen. Den er finansieret gennem Santander.

B blev ansat den 21. december 2024 som deltidschauffør med en ugentlig arbejdstid på 20 timer. Forud for ansættelsen havde A kontrolleret Bs straffeattest, og der var ikke noget at bemærke. Virksomheden var ikke bekendt med nogen tidligere forseelser fra Bs side, da de ville have reageret på det, hvis de havde haft kendskab til det. B var ansat i under en måned og havde i denne periode haft 8-9 vagter.

B blev bedt om at underskrive en ansættelseskontrakt, hvori der blandt andet var bestemmelser vedrørende vanvidskørsel. Kontrakten blev underskrevet den 21. december 2024. Færdselsstyrelsen havde fastsat visse krav for udstedelse af taxakørekort, og disse krav var opfyldt, hvorfor B havde fået godkendelse til at køre taxa. B havde tidligere kørt lastbil for en af As fars bekendte, og der havde ikke været nogen problemer i den forbindelse. A understregede, at det er vigtigt for virksomheden, at de personer, virksomheden ansætter, ikke har en problematisk baggrund.

Virksomheden har en samlet månedlig afbetaling på 18.555 kr. til Santander og en opsigelsesperiode på seks måneder. Bilen blev anskaffet i marts 2024. A havde henvendt sig til Santander for at høre, om han kunne få sat betalingerne i bero, hvilket blev afvist.

Denne sag har haft alvorlige økonomiske konsekvenser for virksomheden, som nu står over for betydelige udfordringer og muligvis konkurs. Dette påvirker både A personligt og virksomhedens drift.

B havde oplyst sin månedlige indkomst til virksomheden, men han var ikke særligt samarbejdsvillig og ønskede ikke at gå i dialog med A, hvorfor det bliver umuligt at forfølge et eventuelt erstatningskrav.

A forklarede endvidere, at han til dagligt arbejder hos Alka som kunderådgiver, og taxavirksomheden drives som en deltidsbeskæftigelse.

...”

Af tillæg til ansættelsesbevis af 21. december 2024 fremgår, at B har erklæret bl.a., at han ikke tidligere er straffet for vanvidskørsel, og at der ikke på hans private straffeattest optræder en straf for vanvidskørsel. Det fremgår endvidere, at B har forelagt virksomheden sin private straffeattest, hvorpå der ikke optræder en straf for vanvidskørsel.

K E N D E L S E:

Efter færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt., skal køretøjer konfiskeres i de tilfælde, hvor køretøjet føres af en anden person end køretøjets ejer, og føreren har gjort sig skyldig i vanvidskørsel, som det er defineret i § 133 a, stk. 2, 1. pkt., medmindre konfiskation må anses for uforholdsmæssigt indgribende.

Ved vurderingen af, om konfiskation er uforholdsmæssigt indgribende, skal der navnlig lægges vægt på ejerens mulighed for at kunne vide, at køretøjet ville blive anvendt til vanvidskørsel, og ejerens mulighed for at tage alle rimelige skridt til at sikre sin økonomiske stilling i anledning af overdragelsen af køretøjet til den anden person, [jf.] forarbejderne til lov nr. 534 af 27. marts 2021 og Transportudvalgets betænkning af 15. marts 2021.

Om det må anses for helt upåregneligt for ejeren, at køretøjet ville blive anvendt på denne måde, må afgøres af, om ejeren har kendskab til eller har benyttet alle tilgængelige muligheder for at opnå viden om forhold, som kan belyse risikoen for, at køretøjet ville blive anvendt til vanvidskørsel. Det skal indgå i denne vurdering, om ejeren har kendskab til forhold, som kan belyse risikoen for, at køretøjet ville blive anvendt ved en eller flere af de overtrædelser, der er nævnt i 1. pkt., eller har benyttet ”alle tilgængelige muligheder” for at opnå viden om sådanne forhold. Der vil herved navnlig skulle lægges vægt på ejerens forhold og adfærd, herunder om ejeren har udvist agtpågivenhed, herunder ved ansættelsesforholdet og ved beskæftigelse af chauffør.

A har som indehaver af XX ApS forklaret, at B, der tidligere havde kørt lastbil for As far, blev ansat som deltidschauffør den 21. december 2024. Forud for ansættelsen blev der indhentet straffeattest, hvoraf der ikke fremgik relevante lovovertrædelser. Færdselsstyrelsen godkendte udstedelsen af taxakørekort, og B underskrev en ansættelseskontrakt, der blandt andet indeholdt bestemmelser om vanvidskørsel. Det fremgår heraf, at B har erklæret bl.a., at han ikke tidligere er straffet for vanvidskørsel, og at der ikke på hans private straffeattest optræder straf for vanvidskørsel. Det fremgår endvidere, at B har forelagt virksomheden sin private straffeattest, hvorpå der ikke optræder en straf for vanvidskørsel. Det er ikke for retten oplyst, hvorvidt B ellers har begået flere eller grovere overtrædelser af færdselsloven.

XX ApS er en vognmandsvirksomhed. Det er et nødvendigt led i dennes virksomhed at benytte ansatte chauffører. Som følge af det anførte og efter oplysningerne om den agtpågivenhed, der er udvist, finder retten, at det er godtgjort, at XX ApS ved ansættelsesforholdet har foretaget sådanne tilstrækkelige kontrolforanstaltninger for at forebygge,

at køretøjet, ved overladelse af dette til B, blev anvendt til vanvidskørsel, og som kan begrunde, at dette måtte have været helt upåregneligt.

Under disse omstændigheder, finder retten, at der på det foreliggende grundlag ikke er grund til at antage, at den omhandlede bil under straffesagen mod B for overtrædelse af færdselsloven bør konfiskeres, hvorefter betingelserne for beslaglæggelse, jf. retsplejelovens § 802, stk. 1, jf. § 806, stk. 4, jf. færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt., ikke [er] opfyldt, hvorfor

bestemmes:

Retten godkender ikke beslaglæggelsen af personbil reg.nr. Beslaglæggelsen ophæves.”

Den 14. marts 2025 kærede anklagemyndigheden byrettens kendelse.

XX ApS (nu X ApS under konkurs) fik udleveret bilen den 24. marts 2025.

Ved kendelse af 13. juni 2025 ændrede landsretten byrettens kendelse om beslaglæggelse.

Dette skete med følgende begrundelse:

”B blev den 17. januar 2025 sigtet for overtrædelse af færdselslovens § 1 18, stk. 1, nr. 1, jf. § 4, stk. 1, ved at have ført personbil med reg.nr. ..., ejet af XX ApS, med en hastighed af ikke under 126 km/t i en 60 km/t-zone, hvilket udgjorde en hastighedsoverskridelse på mere end 100 procent.

Efter færdselslovens § 133 a, stk. 3, 2. pkt., skal der i tilfælde af såkaldt vanvidskørsel ske konfiskation af køretøjet, selv om køretøjet ejes af en anden end den person, der har ført det. Det gælder dog ikke, hvis konfiskation må anses for uforholdsmæssigt indgribende, navnlig henset til ejerens mulighed for at kunne vide, at køretøjet ville blive anvendt ved en sådan kørsel, og for at tage alle rimelige skridt til at sikre sin økonomiske stilling i anledning af overdragelsen af køretøjet til den anden person.

Af forarbejderne til bestemmelsen (Folketingstidende 2020-21, tillæg B, lovforslag nr. L 1 27, betænkning af 15. marts 2021, s. 4 f. og s. 8) fremgår, at der ved bedømmelsen af, om konfiskation må anses for uforholdsmæssigt indgribende, skal anlægges en helhedsvurdering af sagens samlede omstændigheder. Det forudsættes, at der er tale om en snæver undtagelse, idet udgangspunktet er, at køretøjer benyttet til vanvidskørsel konfiskeres, og ejeren herefter må søge sit tab dækket gennem et erstatningskrav mod føreren. Endvidere er det nærmere beskrevet, i hvilke tilfælde betingelserne for at undlade konfiskation skal anses for opfyldt.

Med hensyn til ejerens mulighed for at kunne vide, at køretøjet ville blive anvendt til vanvidskørsel, fremgår bl.a., at der skal foretages en samlet vurdering af, om det måtte anses for helt upåregneligt for ejeren, at køretøjet ville blive anvendt på denne måde.

Der skal navnlig lægges vægt på ejerens forhold og adfærd, herunder om ejeren har udvist agtpågivenhed.

Spørgsmålet om konfiskation af køretøjet skal pådømmes under straffesagen mod B, og det er først under denne sag, der skal tages stilling til, om konfiskation vil være uforholdsmæssigt indgribende. På nuværende tidspunkt skal der alene tages stilling til, om beslaglæggelsen kan opretholdes ud fra en antagelse om, at der vil være grundlag for at konfiskere køretøjet under straffesagen.

Landsretten finder, at der er begrundet mistanke om, at B har gjort sig skyldig i kørsel som nævnt i færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt. (vanvidskørsel). Spørgsmålet er herefter, om konfiskation må antages at være uforholdsmæssigt indgribende ud fra en helhedsvurdering.

Landsretten tiltræder af de af byretten anførte grunde, at det er godtgjort, at XX ApS har udvist en sådan agtpågivenhed, som kan forventes af selskabet som arbejdsgiver i forbindelse med ansættelsen af B, hvorved det omhandlede køretøj blev stillet til rådighed for ham.

Efter forarbejderne skal udgangspunktet om konfiskation bl.a. fraviges, hvis ejeren godtgør, at adgangen til at gøre et erstatningskrav gældende over for føreren ikke er tilstrækkelig til at forhindre, at konfiskationen er uforholdsmæssigt indgribende.

Ved vurderingen af de økonomiske konsekvenser for XX ApS i tilfælde af konfiskation lægger landsretten til grund, at bilen har en værdi på ca. 180.000 kr. inkl. taxaudstyr, og at Santander Consumer Bank, der har ejendomsforbehold i bilen, har oplyst, at der fortsat vil blive foretaget fakturering af de månedlige udgifter, som er oplyst til 8.335 kr., indtil bilen er konfiskeret, eller hvis politiet bekræfter, at bilen kan udleveres til Santander Consumer Bank, og ejeren samtidig underskriver en salgsfuldmagt. De samlede økonomiske konsekvenser for ejeren af en konfiskation kan således ikke på nuværende tidspunkt opgøres, men det må antages, at ejeren vil blive delvist frigjort for sine nuværende økonomiske forpligtelser, hvis bilen sælges.

Føreren af bilen, B, er bosiddende her i landet, og det fremgår af hans indkomstoplysninger, at han i 2024 havde en årsindtægt på 344.099 kr.

På den baggrund og uanset det af A oplyste om Bs usikre økonomiske forhold, hvis han mister sine ansættelser som chauffør pga. manglende førerret, og Bs afvisning af at gå i dialog med virksomheden om et erstatningskrav, er der ikke grund til at antage, at konfiskation vil være uforholdsmæssigt indgribende for XX ApS.

Landsretten ændrer derfor byrettens kendelse, således at beslaglæggelsen godkendes og opretholdes som påstået af anklagemyndigheden, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4, jf. § 802, stk. 1.”

Den 19. juni 2025 blev bilen på ny beslaglagt af politiet.

Ved anklageskrift af 9. juli 2025 blev B tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 118, stk. 11, nr. 3, jf. § 4, stk. 1. Det fremgår af anklageskriftet, at anklagemyndigheden under hovedforhandlingen vil nedlægge påstand om ubetinget frakendelse af førerretten i medfør af færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 11, jf. § 128, stk. 2, jf. stk. 1, samt konfiskation af bilen i medfør af færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt. Hovedforhandlingen er ved retsbog af 4. marts 2026 udsat til den 24. august 2026.

Den 29. august 2025 ændrede selskabet navn til X ApS.

Den 10. november 2025 tog Sø- og Handelsretten selskabet under konkursbehandling på baggrund af en konkursbegæring fra Gældsstyrelsen. Det fremgår af Sø- og Handelsrettens retsbog, at Gældsstyrelsen opgjorde konkursfordringen til 771.691,58 kr., og at der i boet var beslaglagt 220.000 kr. og en bil af mærket Kia købt for 240.000 kr. til en anslået værdi af 170.000 kr. Advokat Christian Tornvig Jensen blev udpeget som kurator.

Santander Consumer Bank har ved mail af 20. juni 2025 til Københavns Politi oplyst sit tilgodehavende til 90.249,32 kr. pr. 20. juni 2025.

Der er for Højesteret fremlagt en opgørelse over selskabets månedlige udgifter til den beslaglagte bil. Endvidere er der fremlagt årsrapport for 2024, saldobalance for perioden 1. januar til 31. december 2024 og råbalance for perioden 1. januar til 31. december 2025 for X ApS under konkurs.

Det er om Bs økonomiske forhold oplyst, at han i 2024 havde en årsindtægt på 344.099 kr.

Anbringender

X ApS under konkurs har anført navnlig, at der ikke kan ske konfiskation på det foreliggende grundlag, og at der derfor heller ikke nu kan ske beslaglæggelse med henblik på konfiskation.

Selskabet har udvist den agtpågivenhed, som med rimelighed kan kræves. Selskabet har gjort, hvad der stod i dets magt for at sikre, at bilen ikke blev anvendt til vanvidskørsel, og anvendelsen hertil må anses for upåregnelig.

Muligheden for at gøre et erstatnings- eller regreskrav gældende over for føreren er ikke tilstrækkelig til at forhindre, at konfiskation er uforholdsmæssigt indgribende over for selskabet. Et eventuelt regreskrav mod føreren består alene formelt. Konkursboet råder ikke over midler til at forfølge et sådant krav, og førerens faktiske betalingsevne kan ikke fastslås på det foreliggende grundlag. Under alle omstændigheder vil enhver inddrivelse være underlagt de almindelige og betydelige begrænsninger i adgangen til udlæg og tvangsfuldbyrdelse, jf. retsplejelovens §§ 509-513. Regresadgangen er dermed i realiteten illusorisk.

Højesteret har i UfR 2025.4443 H fastslået, at det forhold, at føreren teoretisk kan forventes at betale et erstatningskrav over en længere årrække, ikke er tilstrækkeligt, hvis der består betydelig usikkerhed om, hvorvidt kravet reelt kan afbøde de økonomiske konsekvenser for tredjemand. Et formelt eksisterende, men reelt uigennemførligt regreskrav kan således ikke tillægges afgørende vægt ved proportionalitetsvurderingen.

Det afgørende er ikke, om der i juridisk forstand kan opstilles et regreskrav mod føreren, men om regresadgangen i praksis kan afhjælpe de økonomiske virkninger af indgrebet i den periode, hvor virkningerne faktisk indtræder.

Beslaglæggelsen af køretøjet har vist sig at få varige og væsentlige økonomiske konsekvenser for selskabet. Køretøjet indgik som et centralt aktiv i driften af en mindre vognmandsvirksomhed, hvis forretningsgrundlag i praksis var baseret på et meget begrænset antal køretøjer. Indgrebet har medført tab af omsætning, nødvendige tilpasninger i medarbejderstaben samt et sammenbrud i den løbende drift. Beslaglæggelsen rammer således ikke perifert, men i selve kernen af virksomhedens eksistensgrundlag, hvilket førte til afsigelse af konkursdekret.

Regres kan ikke tillægges den af anklagemyndigheden forudsatte vægt, når beslaglæggelsen udløser konkursen, og når et regreskrav under alle omstændigheder kun kan realiseres over en længere periode. Såfremt regresadgangen skal tillægges betydning, skal det indgå i vurderingen, at frakendelsen af Bs føreret forventeligt vil have en væsentlig negativ indvirkning på hans indtjeningsgrundlag, medmindre han skifter branche.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der på baggrund af oplysningerne i sagen, herunder at der ved anklageskrift af 9. juli 2025 er rejst tiltale mod føreren for vanvidskørsel, er en begrundet mistanke om, at han har gjort sig skyldig i vanvidskørsel.

Uanset om det lægges til grund, at X ApS under konkurs har udvist en sådan agtpågivenhed, som kan forventes ved ansættelse af en chauffør, vil der fortsat kunne ske konfiskation, idet udgangspunktet om konfiskation kun fraviges, hvis det godtgøres, at adgangen til at gøre et erstatningskrav gældende over for føreren ikke er tilstrækkeligt til at forhindre, at konfiskationen er uforholdsmæssigt indgribende. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis ejeren godtgør, at særlige omstændigheder konkret gør et erstatningskrav illusorisk.

Landsretten har lagt til grund, at bilen har en værdi af ca. 180.000 kr. inklusive taxiudstyr. Herefter, og da føreren er 39 år og bosat i Danmark og i 2024 havde en årsindtægt på 344.099 kr., er det ikke godtgjort, at føreren vil være ude af stand til at erstatte et tab, eventuelt over en længere periode.

Den omstændighed, at ejeren efter landsrettens kendelse er taget under konkursbehandling, kan ikke tillægges vægt i forhold til spørgsmålet om, hvorvidt der kan gøres et erstatningskrav gældende over for føreren.

Sagen adskiller sig fra omstændighederne i UfR 2025.4443 H, hvor der var tale om et erstatningskrav på knap 500.000 kr., som leasingtager ville blive mødt med af leasinggiver i tilfælde af konfiskation, og som ville medføre virksomhedens konkurs.

Santander Consumer Bank har ejendomsforbehold i bilen, som skal respekteres, selv om køretøjet måtte blive konfiskeret, jf. forarbejderne til færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagens baggrund og problemstilling

Den 17. januar 2025 blev B målt til på Helsingørmotorvejen, København, at have kørt i en bil med en hastighed af mindst 126 km/t, selv om den højst tilladte hastighed på stedet var 60 km/t. Politiet beslaglagde bilen, der tilhørte taxiselskabet XX ApS (nu X ApS under konkurs).

Ved kendelse af 6. marts 2025 ophævede byretten beslaglæggelsen af bilen. Denne afgørelse blev ændret ved landsrettens kendelse af 13. juni 2025, således at politiets beslaglæggelse af bilen blev opretholdt.

Ved anklageskrift af 9. juli 2025 blev B tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 118, stk. 11, nr. 3, jf. § 4, stk. 1. Det fremgår af anklageskriftet, at anklagemyndigheden under sagen vil nedlægge påstand om ubetinget frakendelse af førerretten i medfør af færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 11, jf. § 128, stk. 2, jf. stk. 1, samt konfiskation af bilen i medfør af færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt.

Den 10. november 2025 tog Sø- og Handelsretten selskabet under konkursbehandling på baggrund af en konkursbegæring fra Gældsstyrelsen.

Kæresagen angår, om der er grundlag for at opretholde beslaglæggelsen af bilen med henblik på konfiskation efter færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt.

Retsplejelovens regler om beslaglæggelse

Efter retsplejelovens § 802, stk. 1, kan genstande, som en mistænkt har rådighed over, beslaglægges, såfremt den pågældende med rimelig grund er mistænkt for en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, og der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Efter retsplejelovens § 803, stk. 1, 1. pkt., kan genstande, som en person, der ikke er mistænkt, har rådighed over, beslaglægges som led i efterforskningen af en lovovertrædelse, der er undergivet offentlig påtale, hvis der er grund til at antage, at genstanden bør konfiskeres.

Beslaglæggelse er et foreløbigt retsmiddel, og der skal således ikke ved denne afgørelse tages endeligt stilling til, om bilen skal konfiskeres, men alene til, om der ud fra de oplysninger, som foreligger på nuværende tidspunkt, er grund til at antage, at bilen bør konfiskeres i forbindelse med straffesagen mod B for overtrædelse af færdselsloven.

Færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt.

Efter færdselslovens § 133 a, stk. 2, 2. pkt., skal der i tilfælde af vanvidskørsel ske konfiskation af køretøjet, selv om køretøjet ejes af en anden end den person, der har ført det. Det gælder dog ikke, hvis konfiskation må anses for uforholdsmæssigt indgribende, navnlig henset til ejerens mulighed for at kunne vide, at køretøjet ville blive anvendt ved en sådan kørsel, og for at tage alle rimelige skridt til at sikre sin økonomiske stilling i anledning af overdragelsen af køretøjet til den anden person.

Af bestemmelsens forarbejder (Folketingstidende 2020-21, tillæg B, lovforslag nr. L 127, betænkning af 15. marts 2021, s. 4 f. og s. 8) fremgår, at der ved bedømmelsen af, om konfiskation må anses for uforholdsmæssigt indgribende, skal anlægges en helhedsvurdering af sagens samlede omstændigheder. Det forudsættes, at der er tale om en snæver undtagelse, idet udgangspunktet er, at køretøjer benyttet til vanvidskørsel konfiskeres, og ejeren herefter må søge sit tab dækket gennem et erstatningskrav mod føreren.

For så vidt angår ejerens mulighed for at kunne vide, at køretøjet ville blive anvendt ved en sådan kørsel, fremgår af forarbejderne, at der skal foretages en samlet vurdering af, om det måtte anses for helt upåregneligt, at bilen ville blive anvendt til vanvidskørsel. Der skal navnlig lægges vægt på ejerens forhold og adfærd, herunder om ejeren har udvist agtpågivenhed.

For så vidt angår ejerens mulighed for at tage alle rimelige skridt til at sikre sin økonomiske stilling fremgår bl.a., at udgangspunktet om konfiskation skal fraviges, hvis ejeren godtgør, at adgangen til at gøre erstatningskrav gældende over for føreren ikke er tilstrækkelig til at forhindre, at konfiskationen er uforholdsmæssigt indgribende. Dette kan efter forarbejderne f.eks. være tilfældet, hvis ejeren godtgør, at særlige omstændigheder konkret gør et erstatningskrav illusorisk. Det må også tages i betragtning, om ejeren har andre muligheder for at få dækket sit tab.

Den konkrete sag

Afgørelse om konfiskation af bilen skal som nævnt træffes i forbindelse med straffesagen i byretten mod B. Der skal under denne kæresag alene tages stilling til, om der er grundlag for at beslaglægge bilen ud fra en antagelse om, at der vil være grundlag for at konfiskere bilen i forbindelse med straffesagen.

Højesteret tiltræder af de grunde, som er anført af byretten og tiltrådt af landsretten, at det er godtgjort, at X ApS udviste en sådan agtpågivenhed, som kan forventes af selskabet som arbejdsgiver i forbindelse med ansættelsen af B og udlån af bilen.

Det er oplyst, at værdien af bilen er ca. 180.000 kr. inklusive taxiudstyr, og at Santander Consumer Bank, som har ejendomsforbehold i bilen, pr. 20. juni 2025 havde et tilgodehavende på 90.249,32 kr. Om B er det oplyst, at han er 39 år, bor i Danmark og i 2024 havde en årsindtægt på ca. 344.000 kr.

X ApS var indtil konkursen en lille erhvervsvirksomhed, der som nævnt beskæftigede sig med taxikørsel. Det var således et nødvendigt led i selskabets virksomhed at benytte ansatte chauffører. Virksomheden disponerede efter den skete beslaglæggelse over to taxier, hvoraf den ene blev afmeldt den 16. maj 2025. Selskabet blev den 10. november 2025 taget under konkursbehandling. Kurator har oplyst, at boet ikke råder over midler til at forfølge et krav mod B.

På baggrund af oplysningerne fra kurator, der ikke er imødegået af anklagemyndigheden, lægger Højesteret til grund, at beslaglæggelsen af bilen har været væsentligt medvirkende til, at X ApS nu er gået konkurs. Desuden lægger Højesteret til grund, at selskabets adgang til at gøre et erstatningskrav gældende over for B, som muligvis vil kunne erstatte selskabets tab over en længere periode, ikke på nuværende tidspunkt vil kunne dække tabet forbundet med konfiskation af bilen.

På den baggrund finder Højesteret, at der er grund til at antage, at konfiskation af bilen vil være uforholdsmæssigt indgribende.

Konklusion

Efter det anførte finder Højesteret, at der ikke er grund til at antage, at den omhandlede bil bør konfiskeres i forbindelse med straffesagen mod B. Påstanden om stadfæstelse af byrettens kendelse, som X ApS under konkurs har nedlagt, tages derfor til følge, sådan at beslaglæggelsen ophæves.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse stadfæstes, således at beslaglæggelsen af bilen af mærket Kia e-Soul med reg.nr. ... og stelnummer ... ophæves.

Statskassen skal betale kæresagsomkostninger for landsret og Højesteret.